

باقر مؤمنی

سپاس

ناصر مهاجر از من خواست به عنوان نماینده‌ی «باقر مؤمنی» در این جلسه شرکت نمایم و از حضور شما سپاسگزاری کنم. اینکه می‌گویم به عنوان نماینده‌ی باقر مؤمنی، درست به این دلیل است که او آن طور که شما می‌شناختیدش، نزدیک به هشت سال است که همراه با مرگ همسرش همه را بدرود گفته است. بنا به نوشته‌ی ناصر مهاجر، اکرم به دنبال یک بیماری علاج‌ناپذیر در ۱۲ بهمن ۱۳۹۰ برابر با اول فوریه ۲۰۱۲ «چشم از جهان فرو می‌بندد» و به قول او «مرگ اکرم از مرزهای توانایی روحی باقر مؤمنی بسی فراتر می‌رود». (ص ۴۲ کتاب) و همان طور که اطلاع دارید به زندگی واقعی باقر مؤمنی به عنوان یک اهل قلم و فعال اجتماعی پایان می‌بخشد.

در مورد فراهم ساختن کتاب رهروی در راه بی‌پایان باز هم با آگاهی از نوشته‌ی ناصر مهاجر که من آن را عیناً نقل می‌کنم: «این کتاب ره‌آورد کار مشترک بنفشه مسعودی، ناصر رحیم‌خانی، سیروس جاویدی و ... [خود ناصر مهاجر] است. جستجوگری و راستی‌آزمایی‌های تا به آخر بنفشه مسعودی، بازخوانی‌های سنجش‌گرایانه، نکته‌بینی‌ها و نکته‌سنجی‌های تاریخی ناصر رحیم‌خانی، و سواس ادبی - نگارشی و جزئی‌نگری‌های سیروس جاویدی، و نیز پای‌بندی هماهنگ ... [این] چهار تن به اخلاق حرفه‌ای، [این کتاب را] پدید آورده است». و وظیفه‌ی من از جانب باقر مؤمنی نه تنها سپاس بلکه ابراز ستایش نسبت به این دوستان است.

اما درباره‌ی مجموعه‌ی ویژگی‌های این کتاب باید بگویم که از نظر من می‌توان آن را نوشته‌ای استثنایی خواند و برای نمونه در تأیید این نظر از تأثیر آن در وجود خودم یادآوری می‌کنم.

وقتی در عصر چهارشنبه ۲۵ سپتامبر ۲۰۱۹ کتاب به دستم رسید، فکر کردم پس از خوردن شام نگاهی گذرا به آن بیندازم. اما منظره و محتوای کتاب چنان مرا مجذوب کرد که این نگاه گذرا تا ساعت ۳ بعد از نصف شب ادامه یافت و در جریان آن من بی‌اختیار به خواب رفتم. و تنها ساعت حدود ۱۱ روز بعد، تلفن بنفشه بود که مرا از خواب بیدار کرد؛ و اینک در حضور شما هستم.

۲۸ سپتامبر ۲۰۱۹